

32.

**OBWIESZCZENIE
MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ**

z dnia 21 grudnia 1933 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystycznej.

Na podstawie ust. 2 art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystycznej (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 629) ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystycznej (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 476) z uwzględnieniem zmian, wynikających z art. 640 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. — kodeks postępowania karnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 83, poz. 725), z art. 1 § 1 pkt. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. — przepisy, wprowadzające kodeks postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 314), z art. 69 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365), z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra

Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 493), z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 lipca 1932 r. o wprowadzeniu nazwy „Minister Opieki Społecznej” i „Ministerstwo Opieki Społecznej” (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 597), i z art. 2 pkt. 13 i art. 57 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 247) oraz wprowadzonych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystrycznej (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 629) przy zastosowaniu nowej kolejności artykułów i z wprowadzeniem numeracji ustępów.

Podany w załączeniu tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej obowiązuje na całym obszarze Państwa Polskiego od dnia 5 listopada 1933 r. Przepis ust. 2 art. 15 dotyczy uprawnień na obszarze województw: pomorskiego i poznańskiego.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

Załącznik do ogłoszenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 grudnia 1933 r. (poz. 32).

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 10 czerwca 1927 r.

o wykonywaniu praktyki dentystrycznej.

Na zasadzie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

I. Praktyka lekarsko - dentystryczna.

Art. 1.

(1) Praktyką lekarsko-dentystryczną, polegającą na wykonywaniu wszelkich zabiegów lekarsko i techniczno-dentystrycznych, mogą się zajmować osoby, które:

1. są obywatelami Państwa Polskiego,
2. a) posiadają dyplom lekarski, wydany lub uznany przez jeden z polskich uniwersytetów państwowych, lub
- b) dyplom lekarsko-dentystryczny, wydany lub uznany przez Akademię Stomatologiczną w Warszawie,

3. odbyły jednoroczną praktykę przygotowawczą w czasie trwania studjów lub po ich ukończeniu.

(2) Warunki odbywania praktyki przygotowawczej, wskazanej w p. 3 ustępu 1 artykułu niniejszego, określi rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Do chwili wydania tego rozporządzenia osoby, odpowiadające warunkom, zawartym w p. 1 i 2 ustępu 1 niniejszego artykułu, zwolnione są od obowiązku odbycia praktyki przygotowawczej.

Art. 2.

Poza osobami, uprawnionymi w myśl art. 1, mogą zajmować się wykonywaniem praktyki lekar-

sko-dentystrycznej, o ile odpowiadają warunkowi, przewidzianemu w p. 1 ustępu 1 art. 1, osoby następujące:

1. osoby, posiadające dyplomy lekarskie, wyszczególnione w punktach 1, 2, 3, 4 art. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 1921 roku w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762) lub a), b), c) i d) ust. 2 art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 712).

2. lekarze-dentyści, którzy posiadają dyplomy, wydane przez uniwersytety b. cesarstwa rosyjskiego przed dniem 27 listopada 1917 r.;

3. lekarze-dentyści, którzy uzyskali aprobatę, uprawniającą do wykonywania praktyki lekarsko-dentystrycznej w Państwie niemieckim przed dniem 27 grudnia 1918 r.;

4. osoby, które na podstawie aprobaty, uzyskanej w Państwie Niemieckim, wykonywały praktykę lekarsko-dentystryczną przynajmniej od 1 stycznia 1922 r. do dnia 15 czerwca 1922 r. na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego;

5. osoby, posiadające aprobatę na stopień lekarza-dentysty, wydaną przez komisję egzaminacyjną na lekarzy dentyстів w b. General-Gubernatorstwie Warszawskim w latach: 1916, 1917 i 1918;

6. osoby, posiadające świadectwa z ukończenia szkół lekarsko-dentystrycznych, znajdujących się na obszarze b. Cesarstwa Rosyjskiego, o ile zgłoszą swoje uprawnienia w Ministerstwie Opieki Społecznej w terminie 4-miesięcznym od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i złożą najpóźniej w ciągu dwóch lat od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia egzamin na lekarzy-dentyстів przed właściwymi komisjami uniwersyteckimi w zakresie, ustalonym dotychczas obowiązującymi przepisami;

7. dentyści, posiadający dyplomy uniwersytetów b. Cesarstwa Rosyjskiego, Wojennej Akademii Lekarskiej w Petersburgu i Żeńskiego Instytutu Medycznego w Petersburgu, wydane przed dniem 27 listopada 1917 r.

Art. 3.

Minister Opieki Społecznej może przyznać prawo wykonywania praktyki lekarsko-dentystrycznej w Państwie Polskiem na określony przeciąg czasu osobom, które:

a) powołane zostały przez władze państwowe z zagranicy jako profesorowie wyższych szkół państwowych względnie Akademii Stomatologicznej w Warszawie, chociaż nie mają warunków, określonych w art. 1 względnie w art. 2 niniejszego rozporządzenia, posiadają jednak uprawnienia do wykonywania praktyki lekarsko-dentystrycznej w innych państwach — a to na czas, przez jaki pozostają na swych stanowiskach uniwersyteckich, względnie w Akademii Stomatologicznej w Warszawie;

b) nie są w możności niezwłocznie wykazać dowodnie, że posiadają wymagane w art. 1 względnie w art. 2 warunki, lub nie odpowiadają jeszcze warunkom, w art. 1 ustęp 1 p. 1 i 3 wymienionym, poczyniły jednak u władz odpowiednich starania, potrzebne

celem usunięcia braków — z warunkiem dopełnienia tych braków w terminie, który ustali rozporządzenie wykonawcze;

- c) przez zamąpójście za cudzoziemców utraciły warunki, wymagane w art. 1 ustęp 1 p. 1, o ile przed zamąpójściem zajmowały się wykonywaniem praktyki lekarsko - denty-
stycznej w Państwie Polskiem, — z zastrzeżeniem prawa wzajemności.

Art. 4.

Osobom, które posiadają prawo wykonywania praktyki lekarsko - denty-
stycznej w myśl art. 1, 2 i 3 rozporządzenia niniejszego, służy prawo do używania tytułu „lekarza - denty-
sty“

Art. 5.

W razie wojny, w braku dostatecznej liczby lekarzy - denty-
stów, obowiązanych do służby wojskowej, powołanych na podstawie świadczeń oraz dobrowolnych zgłoszeń, Minister Opieki Społecznej może w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych dopuścić do pełnienia praktyki lekarsko - denty-
stycznej w wojskowych przychodniach denty-
stycznych, jednak bez prawa wykonywania praktyki prywatnej, osoby, niebędące obywatelami Państwa Polskiego, a posiadające prawo wykonywania praktyki lekarsko - denty-
stycznej w innych państwach na mocy tamże otrzymanych, względnie uznanych, dy-
plomów.

Art. 6.

(1) Przed rozpoczęciem wykonywania praktyki lekarsko - denty-
stycznej lekarze - denty-
ści, posiadający warunki, określone w art. 1, obowiązani są zarejestrować się w władzy administracyjnej I instancji, składając dowody uprawnień.

(2) Osoby, pragnące korzystać z uprawnień, przysługujących im na podstawie art. 2 niniejszego rozporządzenia, winny zarejestrować się w Ministerstwie Opieki Społecznej, które zarejestrowanym wydaje zaświadczenia pisemne o uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarsko - denty-
stycznej w Państwie Polskiem.

(3) Ponadto lekarze - denty-
ści (art. 1, 2 i 3) winni władzy administracyjnej I instancji wskazać miejsce stałego wykonywania praktyki oraz donosić pisemnie o każdorazowej zmianie adresu i zaniechaniu praktyki.

Art. 7.

(1) Lekarze - denty-
ści, którzy zamierzają wykonywać praktykę lekarsko - denty-
styczną poza przy-
chodniami (art. 8), zakładami leczniczymi i u innych lekarzy - denty-
stów, powinni wykonywać praktykę osobiście lub przy pomocy osób, do tego uprawnionych, jednak pod osobistym i faktycznym kierownictwem.

(2) Wykonywanie praktyki lekarsko - denty-
stycznej w dwóch lub więcej miejscach jest wzbronione.

(3) Wykonywanie praktyki lekarsko - denty-
stycznej w uzdrowiskach nie podpada pod postanowienia ust. 2 niniejszego artykułu, o ile nie trwa dłużej niż 5 miesięcy w jednym roku kalendarzowym.

(4) Lekarze - denty-
ści, wyszczególnieni w ust. b p. 2 ustępu 1 art. 1 oraz w p. 2, 3, 4, 5, 6 i 7 art. 2, mogą ogłaszać się w sposób, przepisany pod wzglę-

dem formy i treści rozporządzeniem Ministra Opieki Społecznej.

Art. 8.

(1) Przychodnie lekarsko - denty-
styczne mogą być zakładane i utrzymywane przez osoby, posiadające uprawnienia do wykonywania praktyki lekarsko - denty-
stycznej (art. 1 i 2), tylko po uprzednim uzyskaniu zezwolenia władzy administracyjnej II instancji, a w Warszawie Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

(2) Pozwolenie na zakładanie i utrzymywanie przychodni lekarsko - denty-
stycznych może być udzielane także osobom prawnym, o ile ich statuty przewidują prowadzenie odnośnych czynności.

(3) Uruchomienie przychodni lekarsko - denty-
stycznych może nastąpić po stwierdzeniu przez władzę administracyjną, że urządzenie jej odpowiada obowiązującym przepisom.

(4) Kierownikiem przychodni lekarsko - denty-
stycznej może być tylko lekarz - denty-
sta, który wykazał się najmniej trzyletnią praktyką lekarsko - denty-
styczną.

(5) Przepisy o zakładaniu i utrzymywaniu przy-
chodni lekarsko - denty-
stycznych, zawarte w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, nie mają zastosowania do przychodni lekarsko - denty-
stycznych, zakładanych przez Ministerstwo Spraw Wojskowych, Kasy Chorych i Związki tych Kas.

Art. 9.

Szczegółowe przepisy co do urządzenia i koniecznego zaopatrzenia przychodni lekarsko - denty-
stycznych oraz sposobu prowadzenia ich i regulamin określone zostaną w drodze rozporządzenia przez Ministra Opieki Społecznej.

Art. 10.

Kierownicy przychodni lekarsko - denty-
stycznych oraz lekarze - denty-
ści, zajmujący się praktyką prywatną, winni zgłosić władzy administracyjnej I instancji osoby, wykonywujące u nich praktykę lekarsko - denty-
styczną.

Art. 11.

Osoby, utrzymujące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przychodnie lekarsko - denty-
styczne, są obowiązane celem dalszego ich prowadzenia wyjednać przewidziane artykułem 8 zezwolenie nie później, jak w ciągu 3 miesięcy od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Art. 12.

(1) Nadzór i kontrola nad przychodniami lekarsko - denty-
stycznymi należą do państwowych władz sanitarnych.

(2) Przychodnie lekarsko - denty-
styczne Kas Chorych i Związków Kas Chorych podlegają w myśl art. 97 i 98 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. obo-
wiązkowemu ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272) nadzorowi właściwych okręgowych urzędów ubezpieczeń przy współudziale delegatów Ministerstwa Opieki Społecznej do tych urzędów.

(3) Przepis ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do przychodni lekarsko - denty-
stycznych, zakładanych przez Ministerstwo Spraw Wojskowych.

II. O wykonywaniu czynności techniczno-dentystycznych.

Art. 13.

(1) Wykonywanie czynności techniczno-dentystycznych przez osoby, nieuprawnione do wykonywania praktyki lekarsko-dentystycznej, dozwolone jest wyłącznie pod kierunkiem i na zamówienie lekarza-dentysty; osoby te nie mają prawa bezpośredniego stykania się z pacjentem, używania jakichkolwiek tytułów, reklamowania się, umieszczania szylków, tablic i ogłaszania się z wyjątkiem ogłaszania się w prasie fachowej.

(2) Wyjątki od przepisów ust. 1 artykułu niniejszego zawarte są w postanowieniach przejściowych, objętych artykułami od 14 do 24.

Art. 14.

(1) Na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i na wchodzącej w skład województwa śląskiego części Śląska Cieszyńskiego mogą wykonywać samodzielnie czynności techniczno-dentystyczne ci technicy dentystyczni, którzy posiadają obywatelstwo polskie i uzyskali koncesję na wykonywanie przemysłu techniczno-dentystycznego w myśl rozporządzenia austriackiego Ministra Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 20 marca 1892 r. (Dz. P. P. Nr. 55), wydanego na podstawie § 24 ustawy przemysłowej z dnia 15 marca 1883 r. (Dz. Ust. Nr. 39).

(2) Minister Opieki Społecznej może wydawać wyjątkowo nowe pozwolenia tym technikom dentystycznym, którzy w dniu 1 stycznia 1927 r. posiadali już przynajmniej 7 (siedem) lat nauki i praktyki zawodowej, odbytej na obszarze, wymienionym w ustępie pierwszym artykułu niniejszego. Prawo zgłoszenia o nadanie tych zezwoleń gaśnie w dniu 31 grudnia 1927 r.

(3) Ponadto Minister Opieki Społecznej może wydawać dla obszaru cieszyńskiej części województwa śląskiego wyjątkowo nowe pozwolenia tym technikom dentystycznym, którzy w dniu 1 stycznia 1933 r. posiadali już przynajmniej 7 (siedem) lat nauki i praktyki zawodowej, odbytej na obszarze województwa śląskiego. Termin wnoszenia podań o nadanie tych zezwoleń upływa z dniem 31 grudnia 1933 r.

Art. 15.

(1) Na obszarze województw: pomorskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego mogą wykonywać samodzielnie czynności techniczno-dentystyczne, o ile posiadają obywatelstwo polskie:

1. ci technicy dentystyczni, którzy posiadają uprawnienia leczenia w Kasach Chorych, w myśl rozporządzenia pruskiego Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 grudnia 1913 r. L. dz. 770, wydanego do § 123 niemieckiej państwowej ustawy ubezpieczeniowej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 409);

2. ci technicy dentystyczni, którzy wprawdzie nie posiadają kwalifikacji, wymienionych w punkcie 1-ym ustępu 1 artykułu niniejszego, jednakże pracują samodzielnie na obszarze tych województw co najmniej od 1 stycznia 1913 r. i zostali w myśl obowią-

zujących przepisów we właściwym czasie zarejestrowani;

3. ci technicy dentystyczni, którzy rozpoczęli naukę na obszarze tych województw przed dniem 1 stycznia 1920 r., a brakujące lata nauki lub praktyki pomocniczej uzupełnili u lekarza-dentysty, uprawnionego technika dentystycznego lub technika dentystycznego najdalej do dnia 1 czerwca 1927 r.

(2) Prawo do rejestracji uprawnień, wymienionych w niniejszym artykule, gaśnie w dniu 31 grudnia 1927 r.

(3) Minister Opieki Społecznej może wydawać dla obszaru górnośląskiej części województwa śląskiego wyjątkowo nowe pozwolenia tym technikom dentystycznym, którzy w dniu 1 stycznia 1933 r. posiadali już przynajmniej 7 (siedem) lat nauki i praktyki zawodowej, odbytej na obszarze województwa śląskiego. Termin wnoszenia podań o nadanie tych zezwoleń upływa z dniem 31 grudnia 1933 roku.

Art. 16.

Technicy dentystyczni, wyszczególnieni w artykułach 14 i 15 niniejszego rozporządzenia, z chwilą uzyskania pozwolenia, względnie rejestracji, mają prawo używać tytułu „technika dentystycznego” i są uprawnieni do brania wycisków celem sporządzania wszelkiego rodzaju dostawek zębowych oraz osadzania ich w jamie ustnej, jednak bez prawa wykonywania jakichkolwiek zabiegów lekarsko-dentystycznych.

Art. 17.

Technicy dentystyczni, wyszczególnieni w art. 14 i 15, którzy złożą specjalny egzamin z wynikiem pomyślnym w myśl art. 20, mogą poza uprawnieniami, przewidzianymi w art. 16, wykonywać wszelkie zabiegi na poszczególnych zębach i uzębieniu, wchodzące w zakres czynności, jakich potrzeba do sporządzenia zębów sztucznych i uzębienia, koron, mostków i plomb, z wyjątkiem leczenia chorób jamy ustnej.

Art. 18.

Technicy dentystyczni, wyszczególnieni w ustępie pierwszym art. 14 i w punktach 1 i 2 art. 15, którzy w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pozostają w zawodzie techniczno-dentystycznym bez przerwy od lat 15, są zwolnieni od składania specjalnego egzaminu, przewidzianego w art. 17.

Art. 19.

Technicy dentystyczni, korzystający z uprawnień, przewidzianych w art. 17 i 18, mają prawo używać tytułu „uprawniony technik dentystyczny”.

Art. 20.

(1) Przewidziany w art. 17 specjalny egzamin, osoby zainteresowane winny złożyć przed komisją egzaminacyjną. Komisje egzaminacyjne dla tego egzaminu zostaną utworzone w miastach, posiadających uniwersyteckie wydziały lekarskie — przy władzach administracyjnych II instancji.

(2) Skład komisji egzaminacyjnych, zakres, termin egzaminów i ich warunki zostaną określone w drodze rozporządzenia przez Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 21.

(1) Uprawnieni technicy dentyści i technicy dentyści mogą korzystać z przysługujących im uprawnień, o ile zarejestrują się w Ministerstwie Opieki Społecznej za pośrednictwem właściwych urzędów administracyjnych, składając dowody uprawnień.

(2) Zarejestrowanym Ministerstwo Opieki Społecznej wydaje zaświadczenie pisemne o uprawnieniu do wykonywania czynności techniczno-dentystycznych. Przeprowadzanie rejestracji i wydawanie zaświadczeń, przewidzianych w artykule niniejszym, Minister Opieki Społecznej może przekazać wojewodom.

Art. 22.

Uprawnieni technicy dentyści i technicy dentyści winni posiadać pracownie techniczno-dentystyczne i prowadzić je pod własnym i faktycznym kierownictwem. Pracownie techniczno-dentystyczne podlegają kontroli państwowych władz sanitarnych. Przepisy o prowadzeniu i zaopatrzeniu pracowni techniczno-dentystycznych wydane zostaną w drodze rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej.

Art. 23.

(1) Uprawnieni technicy dentyści i technicy dentyści nie mogą posiadać w swych pracowniach, względnie pomieszczeniach, mających bezpośrednie połączenie z pracownią, narzędzi i przyrządów oraz jakichkolwiek środków, które służą do wykonywania czynności i zabiegów, dozwolonych wyłącznie lekarzom-dentystom.

(2) Technicy dentyści nie mogą posiadać narzędzi i przyrządów do wykonywania czynności i zabiegów, dozwolonych wyłącznie uprawnionym technikom dentystycznym (art. 19).

Art. 24.

Uprawnieni technicy dentyści i technicy dentyści mogą ogłaszać się w sposób, przepisany pod względem formy i treści rozporządzeniem Ministra Opieki Społecznej.

III. Postanowienia ogólne i karne.

Art. 25.

Nadzór i kontrola nad wykonywaniem praktyki lekarsko-dentystycznej oraz nad wykonywaniem czynności uprawnionych techników dentystycznych i techników dentystycznych należy, o ile rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi, do władz administracyjnych I instancji.

Art. 26.

Zakres uprawnień do stosowania leków przez lekarzy-dentystów, wyszczególnionych w ust. b pkt. 2 ustępu 1 art. 1 oraz w pkt. 2, 3, 4, 5, 6 i 7 art. 2, tudzież przez uprawnionych techników dentystycznych określi rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej.

Art. 27.

(1) Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia oraz rozporządzeń lub zarządzeń, wydanych na jego podstawie, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej, będą karani aresztem do 6 tygodni i grzywną do 500 zł, lub jedną z tych kar.

(2) W razie niemożności ściągnięcia grzywny władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu karę zastępczego aresztu według swego uznania, jednak nie ponad 2 tygodnie.

(3) Władza administracyjna II instancji może osoby ukarane dwukrotnie — na podstawie postanowień niniejszego artykułu — pozbawić prawa wykonywania czynności zawodowych na czas od miesięcy dwóch do lat trzech.

(4) Do orzekania powołane są władze administracyjne I instancji.

IV. Postanowienia końcowe.

Art. 28.

Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają specjalnych uprawnień, przewidzianych w umowach międzynarodowych, w warunkach i granicach, w umowach tych ustalonych.

Art. 29.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Opieki Społecznej, co do art. 1, 2 i 20 w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, co do art. 5 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, a co do art. 27 Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 30.

(1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Państwa Polskiego.

(2) Jednocześnie z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, normujące wykonywanie praktyki lekarsko-dentystycznej oraz czynności techniczno-dentystycznych, względnie regulujące sprawy przemysłu techniczno-dentystycznego.